

Arrest

nr. 133 172 van 13 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juni 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 maart 2014 een asielaanvraag in. Hij verklaart op 1 maart 2014 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 28 maart 2014 wordt verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

1.3. Op 3 april 2014 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden op basis van artikel 12, 2de lid van de verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26

juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 3 juni 2014 wordt Italië verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van artikel 22, 7de lid van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 16 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 17 juni 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [T.]

voornaam : [K.]...

nationaliteit : Libanon

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene vroeg asiel op 28.03.2014. Hij is in bezit van een paspoort van Libanon met nummer RL2033398 afgegeven op 24.05.2011 en geldig tot 23.05.2016. Het paspoort is voorzien van een Schengenvisum met nummer 021543831, dat op 17.02.2014 werd afgegeven door de Italiaanse consulaire diensten te Libreville (Gabon) en geldig is voor een verblijf van twintig dagen tussen 28.02.2014 en 03.04.2014. De betrokkene werd gehoord op 28.03.2014 en verklaarde dat hij op 01.07.2011 van Libanon naar Gabon reisde. De betrokkene verbleef vervolgens tot zijn vertrek naar België op 28.02.2014 in Libreville (Gabon). De betrokkene reisde op 01.03.2014 het grondgebied van de Lidstaten via Milaan (Italië) met het bovenvermelde paspoort en visum. Hij reisde vanuit Milaan onmiddellijk per vliegtuig door naar België.

Op 03.04.2014 werd een verzoek voor overname op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord. Artikel 22(1) van Verordening 604/2013 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen twee maanden dient te antwoorden op een verzoek voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 22(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 gewezen op hun verantwoordelijkheid en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat een van zijn zes zussen in België verblijft en omdat hij kennis heeft van de Franse taal. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië geen familie heeft en de Italiaanse taal niet machtig is.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in

die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië geen familie heeft en de Italiaanse taal niet machtig is. Hij stelde dat asiel vroeg in België omdat een van zijn zes zussen in België verblijft en omdat hij kennis heeft van de Franse taal. Verder voegde hij toe dat hij niet in Italië heeft verbleven.

De verantwoordelijkheid van Italië volgt uit de afgifte van een visum, waarvan de geldigheid op het ogenblik van de asielaanvraag nog niet was verstreken. Dat de betrokkene niet in Italië verbleef doet geen afbreuk aan Italië 's verantwoordelijkheid.

De aan de hand van de door de betrokkene verstrekte gegevens (naam, adres) geïdentificeerde persoon, zus van de betrokkene (OV 6505097) verblijft in België als partner van een EU-onderdaan.

Betreffende het verblijf in België van een zus van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en Italië België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene, geboren in 1975, verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. De in België verblijvende zus van de betrokkene is niet alleenstaand. Ze verblijft in België samen met haar echtgenoot en vier kinderen. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn zus en hem zou bestaan en dat de zus van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus van de betrokkene

ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Zoals reeds vermeld werd de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 28.03.2014 gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid. Hij stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag echter geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de Italiaanse instanties bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werden voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht een asielaanvraag kan indienen. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Italië tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: system and core problems", april 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern en Oslo, mei 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011", 07.09.2011; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin- Rückkehrenden", Bern, oktober 2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen benadrukken we dat verscheidene bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in het algemeen toegang hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013, p. 10 en Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, p. 13.). Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië heden een uitzonderlijke toestroom van immigranten kent impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt

geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 604/2013 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

‘Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten hem zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van hun asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien hij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: “Or, la Cour n’aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie” (cfr. randnummer 96)

EN

“Du fait que les requérants, en déposant une demande d’asile, avaient saisi les instances d’asile de l’examen de leurs craintes liées a un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s’ils ont disposé dans ce cadre d’un recours remplissant les exigences de l’article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l’Afghanistan.” (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is, is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Het zal Uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in haar motieven en alles binnen haar mogelijkheden zal doen om verwerende partij hier alsnog van te overtuigen. Een vrijwillige terugkeer ligt dus absoluut niet voor de hand.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Libanon zal zijn is verzoekende partij nog niet duidelijk.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

*

Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zal het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden en zal verzoeker worden teruggedreven naar Italië.

Italië heeft niet geantwoord op het verzoek tot overname door de Belgische autoriteiten wat onmiddellijk al de teneur weergeeft hoe men in Italië omgaat met asiëldossiers.

De internetsite IPS bericht op 20.6 jl. het volgende op haar site <http://www.ipsnouvelles.be/news.php?idnews=5697>

“ITALIE:

Gestroomlijnde procedure lost Italiaanse asielproblemen niet op

ROME, 20 juni (IPS) - Er is moed nodig om asiel aan te vragen in Italië. Tot voor kort moesten asielzoekers er gemiddeld 18 maanden wachten op een eerste ondervraging; duizenden Afrikaanse en Aziatische asielzoekers werden echter ook onmiddellijk vanuit Zuid-Italië naar Libië teruggestuurd. Italië heeft intussen een nieuwe asielprocedure, maar de omschakeling zorgt ook voor problemen”

De manier waarop Italië tot op vandaag omgaat met asielzoekers is een lid van de U onwaardig en moet worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verwijst hieromtrent ook naar de rapporten aangehaald op pagina 2 onderaan van de bestreden beslissing.

Er zijn wel degelijk structurele tekortkomingen inzake onthaal-en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië.

Het staat vast minstens is aannemelijk dat de asielaanvraag van verzoeker niet met de nodige zorg en niet adequaat door de Italiaanse autoriteiten zal worden onderzocht.

Er ligt een schending voor van art. 3 EVRM wanneer verzoeker daadwerkelijk zal worden uitgedreven.

Artikel 3 EVRM is internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

*

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Wat betreft het aan te tonen van belang, geldt in vreemdelingenzaken de rechtspraak inzake een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Wanneer vroeger reeds een bevel betekend geweest is, kan tegen een later bevel vaak geen beroep ingesteld worden wegens gebrek aan belang (RvV 10255). Hetzelfde geldt wanneer een bestuur (meestal de DVZ) een beslissing neemt in het kader van een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van zo'n beslissing kan dus geen voordeel opleveren aangezien het bestuur niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. (RvV 8 oktober 2007, nr. 2.383; RvV 19 oktober 2007, nr. 2.781; RvV 21 oktober 2007, nrs. 2.851 en 2.852; RvV 12 november 2007, nr. 3.579; RvV 20 november 2007, nrs. 3.815 en 3.817; RvV 8 april 2008, nr. 9.592; RvV 16 april 2008, nrs. 10.056 en 10.065; RvV 22 april 2008, nr. 10.282; RvV 3 juli 2008, nrs. 13.638, 13.656 en 13.659).

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer hij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr.10.251).

Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

*

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze nietig te verklaren."

2.1.2.1. Daar artikel 13 van het EVRM geen onafhankelijk bestaan heeft, maar slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232), bestudeert de Raad in eerste instantie de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM.

2.1.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer zij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantooit van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

2.1.2.3. Verzoeker verwijst naar een persuittreksel van 20 juni jl. waarin gewag wordt gemaakt van wachttermijnen en het terugsturen van asielzoekers vanuit Zuid-Italië naar Libië. Verzoeker verwijst ook naar de rapporten die in de beslissing tot weigering van verblijf worden aangehaald en betoogt dat er wel degelijk structurele tekortkomingen zijn inzake onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië. Voorts betoogt verzoeker dat het minstens vaststaat dat de Italiaanse overheden zijn asielaanvraag niet met de nodige zorg en niet adequaat zullen onderzoeken.

2.1.2.4. Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reëel risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 98).

Het loutere feit dat verzoeker zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische positie mogelijk slechter is dan in België is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 april 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende staten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (EHRM 28 juni 2011, nr. , nr. 8319/07, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10 Mohammed Hussein v. Nederland en Italië, §§70-71).

Het administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat verzoeker bij overdracht aan Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het zogenaamde Dublingehoor van 28 maart 2014 blijkt dat verzoeker geen redenen aanhaalde met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die zijn verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Italië - zouden kunnen rechtvaardigen. Hij maakte tijdens dat gehoor geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zou hebben ondervonden noch maakte hij tijdens het gehoor melding van een vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Italië indien hij zou worden overgedragen. Verder haalde verzoeker geen gezondheidsproblemen aan.

Verzoeker beperkt zich heden in zijn verzoekschrift tot het verwijzen naar een zeer summier persuittreksel dat hij echter niet concreet op zijn persoonlijke situatie betreft. Verzoeker toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

2.1.2.5. Derhalve wordt nagegaan of verzoeker, met het summiere persuittreksel en de algemene rapporten waarnaar hij verwijst en die tevens in de bestreden beslissing worden vermeld, aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu voert verzoeker aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de structurele tekortkomingen in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië, en omdat minstens aannemelijk is dat zijn asielaanvraag door de Italiaanse overheden niet met de nodige zorg en niet adequaat zal worden onderzocht.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat verweerder de verenigbaarheid van de overdracht van verzoeker met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Italië en dat tevens werd geoordeeld dat de uitzonderlijke toestroom van immigranten die Italië heden kent, op zich niet impliceert dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld en dat verzoeker geen enkel element aanbrengt waaruit het tegendeel zou blijken.

Verweerder steunt met name op een aantal internationale rapporten, meer bepaald: Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "*The Italian approach to asylum: System and core problems*", april 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "*Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees*", Berne and Oslo, mei 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "*Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011*", Strasbourg, 7 september 2011; UNHCR, "*UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy*", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe: "*Italien: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden*", Bern, oktober 2013.

Uit deze rapporten, zo stelt verweerder, kan niet worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Deze internationale rapporten, die bij het administratief dossier worden gevoegd, bevestigen volgens verweerder dat Dublinterugkeerders, zoals verzoeker, in het algemeen toegang zullen hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke overheden.

De Raad stelt vast dat uit de genoemde internationale rapporten zich inderdaad een meer genuanceerd beeld opdringt over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook wat de procedureregels betreft, dan wat verzoeker aanvoert.

Lezing van het NOAS rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Zij die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van verzoeker die via zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen verzoeker dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. In principe worden betrokken NGO's ingelicht over de komst van Dublinterugkeerders zodat zij informatie kunnen verstrekken en bijstand kunnen verlenen bij de activatie van de asielprocedure in Italië (UNHCR rapport juli 2013, 7). Wat betreft de registratie van een asielaanvraag blijkt dat wordt gewerkt aan een nieuw IT-systeem en nieuwe instructies om de registratieprocedure van asielaanvragen te bespoedigen. In Rome worden de asielaanvragen onmiddellijk op de luchthaven geregistreerd (UNHCR rapport juli 2013, 6). Verzoeker toont niet aan dat een eventuele wachtermijn voor registratie van zijn asielaanvraag derwijze overdreven lang zou zijn dat dit hem zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit het UNHCR rapport van 2013 blijkt dat het UNHCR tevreden blijft met de algemene beschermingsstandaarden die in het kader van de asielprocedure worden gehanteerd door de Italiaanse overheden, inclusief de erkenningsgraad van personen met nood aan internationale bescherming (UNHCR 2013, 7 e.v.; Schweizerische Flüchtlingshilfe 2013, 7). In juni 2013, heeft Italië een "Special Support Plan" ondertekend waardoor het land met het oog op de versterking van een aantal aspecten van zijn asielbeleid en asielsysteem ondersteuning zal verkrijgen van het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken EASO (UNHCR rapport juli 2013, 2).

Wat eventuele wachtermijnen betreft, blijkt dat de duurtijd van de behandeling van een asielaanvraag door de Territoriale Commissies gemiddeld 4 à 6 maanden bedraagt. Beroepen tegen negatieve beslissingen van die Commissies kunnen worden ingesteld bij de territoriaal bevoegde burgerlijke rechtbank. Die beroepen hebben in principe automatisch schorsende werking, behoudens in een aantal in de wet voorziene gevallen waarin de asielzoeker de schorsing van de rechtsgevolgen van de negatieve beslissing aan de rechter kan vragen. Positieve vonnissen van de rechtbank worden door de "*Police Immigration Office*" onmiddellijk bekrachtigd door de afgifte van een verblijfsvergunning aan de betrokken vreemdeling. De UNHCR waardeert de inspanningen van de "*Superior School of Magistrates*"

om de specialisatie van rechters op het vlak van asielrecht te promoten en te bevorderen. Het UNHCR rapport van juli 2013 maakt tevens melding van het bestaan van een gerechtelijke achterstand in de procedures (UNHCR rapport juli 2013, 7-8). Verweerder kan worden gevolgd in de stelling dat dit louter feit op zich niet volstaat om vast te stellen dat er sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit de rapporten blijkt verder dat Italiaanse overheden specifieke opvangplaatsen voorzien voor Dublin-terugkeerders in zogenaamde transit accommodatie-centra waar deze Dublin-terugkeerders tijdelijk worden opgevangen totdat ze kunnen doorstromen naar een zgn. SPRAR- of CARA-opvangcentrum of een lokaal opvangproject (UNHCR 2013, 11 e.v.). Zulke transit accommodatie-centra bestaan in de belangrijkste luchthavens, met name Rome en Milaan, alsook in Bari en Venetië. Uit de rapporten blijkt verder dat Dublin-terugkeerders soms enkele dagen in de luchthaven moeten verblijven zonder enige accommodatie, maar dat dit probleem zich voordoet wanneer de Italiaanse autoriteiten niet afdoende worden geïnformeerd over de komst van een asielzoeker die in het kader van de Dublinverordening wordt overgedragen (Schweizerische Flüchtlingshilfe 2013). In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen op voorhand in kennis stellen van de daadwerkelijke overdracht, zodat in Italië de nodige voorbereidingen kunnen worden getroffen. Bovendien kan de huidige raadsman van verzoeker hem informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval van calamiteiten.

Uit de internationale rapporten waarop verweerder zich steunt, blijkt dus duidelijk dat er opvangcapaciteit is. Er bestaan verschillende opvangmogelijkheden waar verzoeker in principe toegang toe heeft zodat hij niet aannemelijk maakt dat er voor hem bij terugkeer geen toegang tot opvang mogelijk zal zijn. Verder blijkt uit het recente UNHCR rapport van 2013 dat het UNHCR wordt betrokken bij de Nationale Coördinatiegroep met het oog op planning en coördinatie van interventies aangaande de opvang en integratie van asielzoekers en vluchtelingen en dat het Italiaanse ministerie van binnenlandse zaken heeft toegezegd om het aantal opvangplaatsen uit te breiden van 3000 tot 5000 en eventueel 8000 plaatsen. Het UNHCR geeft aan dat, niettegenstaande er nog regionale verschillen zijn, Italië opvang kan bieden aan een significant aantal asielzoekers. Weliswaar wordt ook in dit rapport melding gemaakt van een aantal noemenswaardige problemen, maar die hebben voornamelijk betrekking op de situatie van bijzonder kwetsbare groepen – waartoe verzoeker niet behoort – en op de situatie van erkende vluchtelingen, die alsnog niet aan de orde is nu verzoeker asiel vraagt en nog niet werd erkend.

Daarenboven merkt de Raad op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein van 2 april 2013 als volgt oordeelde: *“Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above).”* (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, par. 78, onontvankelijkheidsbeslissing). Hierbij moet worden benadrukt dat het EHRM zijn uitspraak heeft gebaseerd op internationale rapporten, die tevens door verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf werden aangewend.

De Raad ontkent niet dat er zich in Italië vooral wat betreft de opvang van asielzoekers nog problemen stellen. Het EHRM oordeelt evenwel dat deze situatie niet dermate ernstig is dat geen enkele asielzoeker nog naar Italië mag worden teruggestuurd, zoals dit het geval was in het arrest MSS t. België en Griekenland (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland).

De Raad stelt vast dat verzoeker de bovenvermelde bevindingen niet weerlegt door een enkele verwijzing naar een summier persartikel, dat niet specifiek betrekking heeft op de situaties van zgn. Dublin-terugkeerders, zoals deze concreet wordt besproken in de internationale rapporten waarop verweerder zich steunt. Door louter te verwijzen naar de bovenvermelde internationale rapporten, toont verzoeker verder ook niet aan dat de lezing van verweerder dat uit deze rapporten *“niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvang-*

voorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie” onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is dan wel artikel 3 van het EVRM miskent. Het gegeven dat Italië niet heeft geantwoord op het overnameverzoek, kan bezwaarlijk worden aanvaard als een indicatie van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Ter terechtzitting maakt verzoekers raadsman bovendien geen melding van ernstige problemen die verzoeker sinds zijn terugkeer naar Italië op 17 juli 2014 zou hebben gekend. Hij geeft niet aan geen opvang te hebben genoten.

2.1.2.5. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in casu niet aangetoond.

2.1.2.6. Nu artikel 13 van het EVRM slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232) en de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt, blijkt evenmin dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op een schending van artikel 13 van het EVRM. De door verzoeker in dit verband geuite kritiek dat hij niet zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel omdat hij niet zou weten waarheen de Belgische autoriteiten hem zouden uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren, kan verder niet worden aangenomen. De bestreden beslissingen geven zo duidelijk aan dat, nu de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, verzoeker zal worden teruggedleid naar Italië. Op 16 juni 2014 werd verder ook een beslissing tot vasthouding van verzoeker genomen, zodat verzoeker wist dat hij gedwongen zou worden teruggedleid naar Italië. Er is geenszins sprake van enige uitwijzing naar Libanon. Er blijkt verder niet op welke wijze het gegeven dat in de bestreden beslissingen niet wordt geduïd op welke wijze dit zal gebeuren verzoeker verhindert om een eventuele ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM met betrekking tot het land waarnaar hij mag worden teruggedleid, in casu Italië, te ontwikkelen. Er blijkt ook niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar de zaak Singh en anderen t. België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11). In deze laatste zaak was er discussie omtrent de Afghaanse nationaliteit van de verzoekers en was er duidelijk sprake van een risico op uitwijzing naar Rusland, met vervolgens risico op uitwijzing naar Afghanistan. In huidige zaak wordt verzoeker teruggedleid naar Italië en heeft het bestuur onderzocht of in Italië geen behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dreigt en of er voldoende garanties blijken dat verzoeker door Italië niet zal worden uitgewezen naar een land waar hij een schending van artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. De Raad merkt ten slotte ook op dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de schorsende procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid om zijn grief in verband met artikel 3 van het EVRM te laten onderzoeken voorafgaand aan een terugleiding naar Italië.

2.1.2.7. Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.8. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

“[...] In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel.

Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren.

De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen in hoofde van verzoeker gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn zus en diens familie.

Het gezin- en familieleven van verzoeker in dit dossier staat onmiskenbaar vast.

De zus van verzoeker heeft legaal verblijf in België. Haar echtgenoot werkt en heeft de Nederlandse nationaliteit.

Het gezin wil verzoeker ten laste nemen gedurende zijn asielaanvraag (stuk 3).

Bij handhaving van de bestreden beslissing zou een onevenredige schade worden toegebracht aan het gezins- en familieleven van verzoeker.

Iedereen heeft recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan de zus [T.S.] en haar gezin.

Ook zij zijn gerechtigd op normale wijze hun gezinsleven – d.i. in het bijzijn van verzoeker - te kunnen uitoefenen hier in België.

Verzoeker heeft conform art. 8 EVRM recht op een familieleven met deze mensen en vice versa.”

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 88).

2.2.2.2. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn legaal in België verblijvende zus.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12

juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Het begrip 'gezinsleven' is niet van toepassing op de relatie met volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet hebben aangetoond afhankelijke familieleden te zijn. Opdat in het bijzonder een relatie tussen volwassen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99 Javeed v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Derhalve dient de Raad na te gaan of er in casu sprake is van een bijkomend element van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zus. De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verwijst naar stukken die bij het beroep worden gevoegd, met name een attest van samenstelling van het gezin van zijn zus, een handgeschreven verklaring waarbij de zus en haar echtgenoot verzoeker ten laste willen nemen gedurende de asielprocedure en een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en loonfiches van de echtgenoot van de zus. Met het loutere gegeven dat zijn zus hem ten laste wil nemen gedurende zijn asielaanvraag, toont verzoeker echter niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn zus. De gevoegde stukken die enkel betrekking hebben op het gezin van zijn zus en hun financiële situatie kunnen evenmin worden aanvaard als dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de voorgelegde stukken een gezinsleven aannemelijk maken dat voldoende hecht en daadwerkelijk wordt beleefd zodat een bescherming onder artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Verzoeker maakt een beschermenswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM met zijn zus niet aannemelijk. In deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat er een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om een recht op gezinsleven te handhaven in België.

3.2.2.2. Verzoeker beroept zich verder op een privéleven. In zoverre verzoeker suggereert dat zijn familiale band met zijn zus onder de term privéleven valt, merkt de Raad op dat gezinsbanden eventueel deel kunnen uitmaken van een netwerk van persoonlijke, economische en sociale belangen, in zoverre het bestaan van zulk netwerk wordt aangetoond (EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Ünür v. Nederland, par. 59). Verzoeker laat echter na om met concrete elementen te staven dat hij sinds maart 2014 een privéleven heeft ontwikkeld in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Niettemin, voor zover alsnog dient te worden aangenomen dat verzoeker hier een privéleven leidt, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het EHRM.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een asielaanvraag indiende en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individuele geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of

overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- of privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu door toepassing van de Dublin III-verordening.

Noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een privéleven in Italië of elders. Het gegeven dat verzoekers zus zich in België bevindt, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn zus hem in Italië bezoekt. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag in Italië in contact te blijven met zijn zus.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissingen een wanverhouding veroorzaakt hebben tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en anderzijds de belangen van verzoeker en zijn familie.

De zus van verzoeker en haar echtgenoot verklaren expliciet dat zij verzoeker wensen ten laste te nemen (stuk 2) minstens voor de periode van asielprocedure.

Voor het overige worden ook bijgebracht:

- attest samenstelling gezin (stuk 3)*
- arbeidsovereenkomst onbepaalde duur + laatste loonfiches van echtgenoot van zus van verzoeker (stuk 4)*

Toch meent men verzoeker te moeten terugdrijven naar Italië waar zijn rechten zo goed als zeker zullen worden geschonden.

Het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel zijn hiermee geschonden.”

2.3.2. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen

komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt zo geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

De Raad benadrukt dat verweerder rekening hield met de aanwezigheid van verzoekers zus in België doch oordeelde dat dit gegeven geen beletsel vormde voor het nemen van de bestreden beslissingen. Hij stelde op dit punt dat een zus geen gezinslid betreft zoals omschreven in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening en dat evenmin bleek dat toepassing kon of diende te worden gemaakt van de artikelen 16(1) en 17(1) en (2) van de Dublin III-verordening. Hij stelde in dit verband vast dat op grond van verzoekers verklaringen en de elementen van het dossier niet bleek dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zus zou bestaan en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen ook niet bleek dat de zus in staat was voor verzoeker te zorgen. Hierbij werd erop gewezen dat verzoeker verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en zijn zus ook een eigen gezin heeft in België. Verweerder heeft aldus op duidelijke wijze aangegeven op welke gronden hij de aanwezigheid van de zus van verzoeker in België niet heeft weerhouden als element dat zich verzet tegen het nemen van de bestreden beslissingen.

Gelet op deze motivering en verwijzend naar de bespreking van voorgaande middelen – waarbij werd vastgesteld dat geen schending van artikel 3 van het EVRM dreigt bij terugleiding naar Italië en er evenmin sprake is van een onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallend privé- of gezinsleven – stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en zijn particuliere belang tot gevolg zou hebben of tegen alle redelijkheid zou ingaan. In de situatie dat niet blijkt dat er sprake is van een privé- of gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, blijkt ook niet dat een belangenafweging of proportionaliteitstoets door het bestuur zich nog opdrong.

De Raad stelt ook vast dat de thans door verzoeker aangebrachte stukken niet voorlagen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen en dat het bestuur hiermee dan ook geen rekening kon houden. Deze kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht ter nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De vaststelling dat niet blijkt dat er daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zus bestaat, kon bovendien volstaan in het licht van de artikelen 16(1) en 17(1) en (2) van de Dublin III-verordening.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS